

ségben" (Lk 2,52) — akár meg is feledkeznek. Ezt teszi Dsida Jenő is, aki *Tizenkét éves...* című, 1925. augusztus 15-én írott versében a gyermek Jézust is tanítómesternek látja és láttatja. Álmai égi másával találkozik Jehova-Isten templomában, de nemcsak találkozik, hanem azonosul is vele a verset záró felismerés katartikus élményében: „Egyszer csak én, a nem rokon, / a föld űzöttje felzokogtam: / Ugye, hogy ez az otthonom? / Fázónak tűz, virágnak váza — / Ugye, hogy ez az Atyám háza?”

DSIDA JENŐ

Tizenkét éves...

*Felütöttem a Bibliát
tegnap, amikor rossz idő volt,
s olvastam Mária fiát,
a gyermeket, tanítva mélyen
sok bölcs öreget a szentélyben.*

*Ez a rövid, friss olvasás
több volt, mint ezer áttanult könyv
és regényekben annyi más:
kezemet szívemre tapasztva
borultam le a kis asztalra.*

*Ott künt az eső zuhogott —
és én lelkemmel tapogattam
egy parányi kis zugot ott,
messze, hol még nem járt a lábam,
Jehova-Isten templomában.*

*És meghúzódva csendesen
újraálmodtam gyermekségem
a titokzatos szent lesen:
lestem álmaim égi mását
s gyémántsziporkás tanítását.*

*Egyszer csak én, a nem rokon,
a föld űzöttje felzokogtam:
Ugye, hogy ez az otthonom?
Fázónak tűz, virágnak váza —
Ugye, hogy ez az Atyám háza?*

Nagybánya, 1925. augusztus 15.